

OP AVONTUUR IN EXTREMADURA

TEKST TOM SINTOBIN

De taxichauffeur die me een paar uur geleden kwam oppikken bij de luchthaven van Madrid, is absoluut zeker van zijn stuk: 'Està región es el paraíso, señor! Echt waar, niet meer of niet minder dan het paradijs! Alles wat je hier op de grond laat vallen, begint vanzelf te groeien en te bloeien. Rijst, maïs, olijven, druiven, noem maar op: het groeit hier allemaal dat het een lieve lust is. Deze streek wordt niet voor niets de boomgaard van Spanje genoemd, amigo!'

Het landschap waar we doorheen rijden, is inderdaad erg mooi en eigenlijk best wel groen voor een streek waar het in de zomermaanden soms tot 42 °C warm wordt. Veel mensen of auto's zie ik niet – er wonen slechts zo'n miljoen inwoners, in een regio die groter is dan Nederland! – maar wel staan hier en daar de typische zwarte stieren waar Spanje zo bekend om is. Ik ben voor de zoveelste keer op weg naar Puebla Alcocer, een klein dorpje in het midden van Extremadura – een regio in het binnenland van Spanje die prat kan gaan op een aantal extreem grote stuwmere: Orellana, Cijara, La Serena, Zujar, Garcia Sola en zo verder. Om de bewoners daarvan is het mij als fanatieke roofvisser te doen. Ik stel ze met veel plezier aan jullie voor.

BLACKBASS

De oorspronkelijke visstand van het Iberische schiereiland op zoet water was tamelijk beperkt: er zwommen forellen, grondels, wat paling en meerdere barbelensoorten. Door menselijk toedoen echter is er in de vorige eeuw heel erg veel veranderd. Dictator Franco had namelijk niet voor niets als bijnaam "Pedro Pantano" – wat zoveel betekent als "Stefke Stuwdam": overal in Spanje damde hij valleien af om er stuwmere van te maken. Onder meer de Ebro en de Taag moesten eraan geloven. Het verhaal doet de ronde dat hij een verwoed visser was en daarom ook een spectaculaire vissoort liet uitzetten in 'zijn' stuwmere: de blackbass. Andere bronnen vertellen dan weer dat de vissen werden uitgezet in de buurt van luchtmachtbasissen van het Amerikaanse leger, ter vermaak van Amerikaanse militairen die daar ten tijde van de Tweede Wereldoorlog voor langere tijd moesten

verblijven. Wat er ook van zij, de Spaanse meren zitten vandaag de dag ramvol met grootbekbaars – met exemplaren van boven de 4 kilogram erbij. Wie echter denkt dat hij snel even wat bassies bij elkaar gaat harken door zomaar in het ronde te gaan gooien met een spinner, vergist zich schromelijk. Blackbass mogen er met die gigantische bek van hen dan wel als extreem vraatzuchtige niets ontziende vreetmachines uitzien, maar ze zijn doorgaans toch een stuk sluer en grilliger dan men zou aannemen. Wie het hele jaar door succesvol wil wezen, zal dan ook van meerdere markten thuis moeten zijn.

Ik begin met de techniek die vooral in de warmere jaargetijden succesvol is: het vissen met oppervlaktekunstaas zoals poppers, stickbaits om walk the dog-stijl mee te vissen (sigaarvormige plugjes zonder schoep) en propellerbaits. Ze doen allemaal iets in de bovenste waterlaag: poppers spuwen water voor zich uit, stickbaits gaan zigzaggend door of net onder het wateroppervlakte, propellerbaits laten met hun propeller[s] een spoor van kleine luchtbelletjes en schuim na. Het kostte mij best wel wat moeite om vertrouwen te krijgen in dit type kunstaas. In de oeverzone of tussen de takken geloofde ik het nog wel, maar als ik boven wat dieper en open water viste, zakte de moed mij al snel in de schoenen: waarom zou een vis in vredesnaam helemaal naar boven komen om zo'n gek ding te pakken? Na een paar uur vissen was die twijfel echter helemaal weg. Wat ze erin zien, weet ik niet. Mogelijk is het een kikker of een gewond visje dat niet meer kan duiken doordat zijn zwemblaas niet meer functioneert – maar wat het ook voorstelt, de rovers knallen erop alsof hun leven ervan afhangt, met veel

Hat kan... met een Nissan.

Waar zullen we vandaag eens heen gaan?

De typische zwarte stier van Spanje...
Er zijn er nog maar een paar over.

Lorum ipsum dolor sit amet.

geplons en gespetter. Regelmatig komt het voor dat je een blackbass met kop en schouders boven water achter je kunstaas ziet opduiken, net voor hij toeslaat; neem van mij aan, dat je hart dan een paar slagen mist! Ik heb ondervonden dat ik met een snel gevoerd oppervlaktekunstaas meer aanbeten kon uitlokken dan met iets dat ik aan een slakkengangetje liet voorbij kruipen. Ergens is dat ook logisch: hoe sneller je popt, propellert of zigzagt, hoe meer kabaal/waterverplaatsing je veroorzaakt. Daardoor wordt het water wat minder transparant zodat de vis minder goed kan zien wat daar precies zwemt, en sowieso krijgt hij door de snelheid minder tijd om na te denken of hij dat hapje wel vertrouwt. Overigens kan je ook met zeer ondiep lopende (~50 cm) crankbaits van een cm of 7 vissen, en die met een noodgang binnendraaien – een techniek die de Amerikanen ‘burning’ noemen. Met dat vaak van ratels voorziene kunstaas kan je fenomenaal ver gooien, en het is dan ook het ideale wapen om grote stukken water af te vissen, op zoek naar baars.

De grootbekbaarzen zijn helaas lang niet altijd bereid om naar omhoog te komen. Soms lummelen we rond op midwater of in de buurt van de bodem, en dan wachten ze rustig af tot er zich iets in hun buurt waagt. Dan kan je met diepduikende pluggen vissen of, en dat is mijn favoriete techniek, met kleine slanke shads op een 7 of 10-grams loodkopje de oevers uitgooien. Soms volgt er al een aanbeet meteen nadat het kunstaas het wateroppervlakte heeft geraakt: dat is dan overduidelijk een vis die in de oeverzone op de loer lag. Als dat niet gebeurt, laat ik de shad aan een gestrekte lijn zakken zodat hij mooi het talud volgt, tot ik voel

dat hij de bodem heeft bereikt. Vervolgens hef ik de hengeltop een klein beetje, waarbij ik wat lijn neem met de molen. De shad neemt nu weer een duikvlucht en scheert daarbij rakelings langs het talud de diepte in. Hoe steiler het talud is, hoe minder lijn je bij elke tik moet opnemen. Aanbeten zijn heel verschillend: soms krijg je een dreun te verwerken, soms valt het gewicht van je loodkop weg. Moeilijk is het niet, maar je hebt er het juiste materiaal voor nodig, want anders heb je geen goed bodemcontact: een zeer gevoelig maar toch voldoende strakke hengel in combinatie met een goede dunne gevlochten lijn is dus een must. Vooral in het voorjaar, net voor de paaitijd, kan je zo soms de jackpot treffen. De vissen die je op het ondiep haakt zijn dan vaak kleinere mannetjes, terwijl de lijvige vrouwtjes onderaan het talud liggen te wachten tot de watertemperatuur hoog genoeg is om zich bij de mannetjes te voegen.

De derde techniek die ik wil beschrijven, stamt uit Amerika: de visserij met speciale rubberen wormen of salamanders, waarbij de haakpunt in het kunstaas verstopt zit en pas vrijkomt bij de aanslag. De montage is ideaal om tussen obstakels zoals takken en stenen en planten te vissen en kan al dan niet verzwaard zijn met een loodje. Ik gebruikte hem met veel succes in een mangrove-achtige hoek van een van de stuwmeren. Het heeft wel iets, zo’n extreem traag zakkende worm die je op hooguit drie meter van je bellyboat tussen de takken de diepte in ziet verdwijnen. Bij een aanbeet zie je je lijn verspringen, vaak nog voor je een ruk voelt, en dan is het zaak om de haak meteen te zetten en de vis snel naar de oppervlakte te loodsen, zodat hij niet diep in de jungle kan verdwijnen.

Het enige nadeel van deze techniek vind ik dat hij zo ontzettend traag is. Ik pas hem dan ook enkel toe als ik vrijwel zeker ben dat ik bij een blackbass bastion lig, want anders verlies ik te veel tijd. Ook wanneer ik werpend met shads op een plek ben aanbeland waar ik enige aanbeten na elkaar krijg, wil ik nog wel eens op dit slow fishing overschakelen om zo de meer wantrouwige vissen van die hotspot over de streep te trekken. Ik weet dat veel blackbassvissers in Europa en in de VS gericht met dit type kunstaas vissen op blackbass die hun nesten bewaken en dat vissen 'op zicht' schijnt bijzonder spannend te zijn, maar dat heb ik zelf nog niet gedaan – onder meer omdat het voor mij niet goed voelt om ze van hun nesten te trekken.

De laatste techniek waarover ik het even wil hebben, is een techniek die nogal wat mensen in België en Nederland heel goed onder de knie hebben: het verticalen. Dat werkte vooral heel erg goed toen we in januari in Extremadura waren. Blackbass bleken zich net zoals snoekbaarzen te gedragen: ze verzamelden zich in de koude periode in de diepere zones van het water. Op Orellana betekende dat concreet dat ze op de rand van de oude rivierbedding verzameld lagen, waar ze een tergend langzaam, over de bodem schuifelend shadje gretig verwelkomden. De grootste vis die mijn vismaat toen kon foppen, was een zeer zwaar exemplaar van dik in de 50 cm! Geen enkele local viste zo – maar sedert onze komst hebben Spaanse vrienden van ons al heel wat uurtjes verticalend doorgebracht, met fenomenale resultaten. Gebruik wel je verstand en vis niet té diep, want net als snoekbaars kan blackbass last hebben van trommelzucht.

En nog een laatste advies: staar je niet blind op wat ik net schreef en blijf vooral flexibel – en lekker aan het experimenteren. Er valt nog zo veel te ontdekken immers – en sowieso is het niet zelden meermaals per dag noodzakelijk om radicaal van techniek te veranderen om de heer en mevrouw *Micropterus salmoides* aan de schubben te blijven komen!

BARBEEL

In Spanje leven maar liefst negen verschillende barbeelsoorten. De grootste daarvan is de zogenaamde *Luciobarbus* – letterlijk vertaald: snoekbarbeel, ook wel *comizo* genoemd. De naam verwijst daarbij naar de langgerekte kop, die wat aan die van een snoek doet denken, maar mogelijk ook naar zijn voedselvoorkeuren. Deze soort is namelijk een geduchte jager op aasvissen. Natuurlijk weet ik ook wel dat er in Nederland of België af en toe een barbeel aan een shadje wordt verschalkt, maar de meerderheid van de lagelandse barbelen worden toch wel op de bodem gevangen met maden, pellets of kaas. In Extremadura worden ze echter systematisch gevangen op aasvisjes, alsook op allerlei soorten kunstaas. Ik herinner me nog goed dat ik tijdens mijn allereerste trip bij de ingang van een baai bij de bodem op blackbass aan het vissen was, vanuit de boot. Van de gids begreep ik dat we zo'n 12 meter water onder ons hadden, maar om eens iets gekks te proberen hing ik een knaloranje Hottentot-plugje – een dingetje dat een metertje of twee, hooguit drie haalt. Binnen de twee worpen kreeg ik een aanbeet die de hengel net niet uit mijn handen rukte. De krachtexplosie van deze vis was ongelooflijk. 'Barbo,' zei de schipper. 'Jaja, dacht ik terwijl ik de lijn van mijn spoel

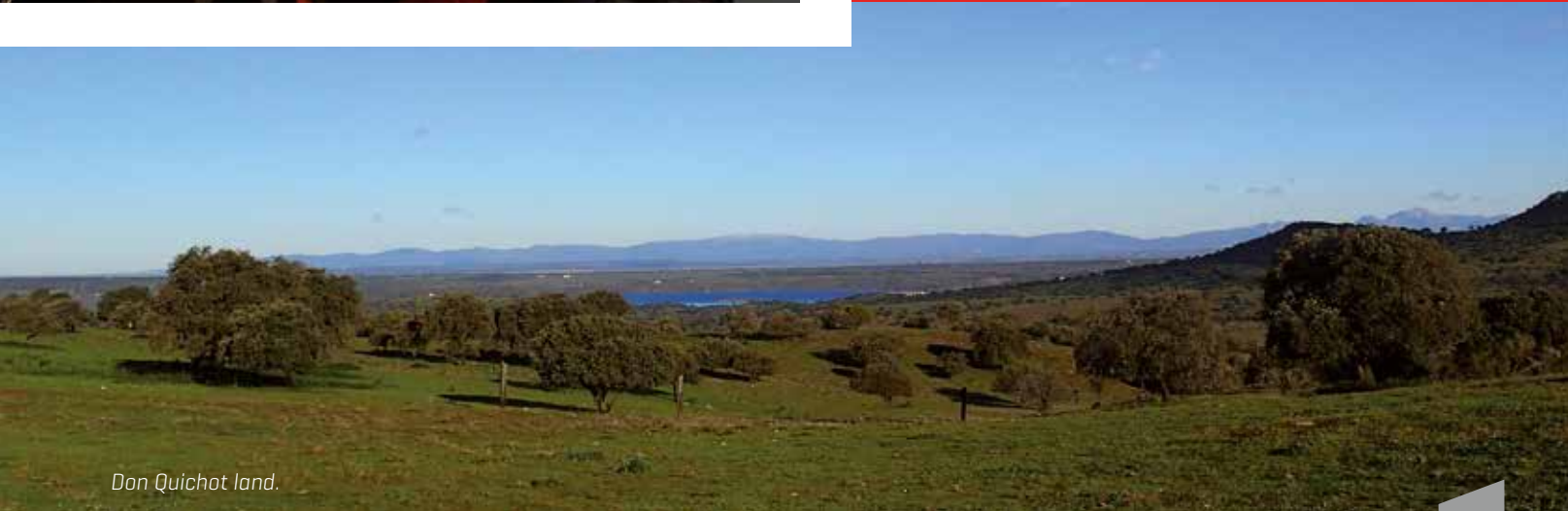
Een oude Romeinse brug verbindt twee rotsachtige oevers.

Channel cat... een exoot die meer dan 40 kilo kan worden.

Eén van de vele snoeken die we hebben gevangen.

Don Quichot land.

Deze comizo liet Maikel alle hoeken van het meer zien.

Veel pijlers om te controleren.

zag verdwijnen, 'dat zal wel wezen, op een plug zeker?!' Vijf minuten en nagenoeg evenveel keiharde runs later moest ik hem gelijk geven. De kogelronde barbeel was echter een stuk kleiner dan ik had verwacht op basis van het gevecht! Als ik deze geweldenaar halverwege de drill zou hebben verspeeld, dan had ik gezworen dat het de vis van mijn leven was geweest... Vijf minuten later was het weer zo ver: een loeiharde bonk op de hengeltop en een gierende slip. De drill duurde deze keer nog langer en opnieuw begon ik te fantaseren over een recordvis, net zoals mijn medepassagiers trouwens. En weer bleek de verantwoordelijke niet Moby Dick himself, maar een barbeel van redelijke afmetingen...

Hoe warmer het is, hoe hoger in de waterkolom de barbelen lijken te jagen. Craig Reid, een vriend van mij die daar als gids werkzaam is, vangt er op sommige zomeravonden tientallen gewoon in de oppervlakte, met

de droge vlieg! Dat heb ik zelf nog nooit gedaan maar het staat uiteraard hoog op mijn verlanglijstje. In de winter vingen we ze dan weer strak tegen de bodem aan, op shads die we heel langzaam verticalend visten – precies zoals je zou doen op snoekbaars, en, wat nog het allermooiste is: met hetzelfde materiaal! En neem van mij aan dat een beetje roofbaar een verticaalstokje ontzettend op de proef kan stellen...

EN DAN DE REST

De vissen waarvoor de meeste mensen afreizen naar Extremadura zijn comizo en blackbass, maar dat zijn absoluut niet de enige soorten daar. Het snoekbestand is extreem goed te noemen. Mijn vismaat en ik wisten er bij onze eerste trip meer dan 100 te vangen in drie dagen. Vooral rond de peilers van de bruggen van Orellana bleek het helemaal vol te liggen met die felle rovers. Ze waren niet alleen heel erg mooi getekend, maar ook opvallend sterk – en er zaten mooie exemplaren tussen. Shads waren het meest succesvolle kunstaas: met grote sprongen over de bodem doen huppelen, of gewoon laten rondscharrelen in de buurt van scholen aasvissen leverde heel veel actie op. Dat laatste was wel wat wennen, want soms ben je boven 30 meter water bezig... Een andere soort die we in Extremadura wisten te vangen, is snoekbaars. Die lijkt de meeste van deze meren pas vrij recent gevonden te hebben [op Cijara na dan, waar ze al jaren zitten], maar is aan een snelle opmars bezig. Locals hebben

daar trouwens zeer gemengde gevoelens over: sommigen zijn blij met de komst van weer een nieuwe rover, maar anderen zijn bang dat het bestand aan blackbass eronder gaat lijden. Voorts vingen wij er op onze shadjes ook 'channel cat' – een Amerikaanse meervalsoort die er ook is uitgezet door een of andere onbekende onverlaat – en zelfs diverse karpers! En tot slot liet een local me foto's zien van een enorme zeelt met een spinnerbait in zijn bek...

Zoals je allicht wel kunt opmaken uit de manier waarop ik dit alles beschrijf, heb ik deze streek heel hoog zitten. Ik heb er ontzettend mooie dingen meegemaakt: fantastische vissen gevangen, uiteraard, en veel prachtige vistechnieken toegepast, maar ook enorm genoten van het heerlijke eten, de gezellige bars, het indrukwekkende en ongerepte landschap en last but not least het gezelschap van een paar lokale vissers met wie ik bevriend ben geraakt. Als je op zoek bent naar een mooie en betaalbare vakantie waarvoor je geen fortuin aan nieuw materiaal hoeft aan te schaffen en waarvoor je niet de halve wereldbol moet doorkruisen, dan kan ik deze regio alleen maar aanraden!

Meer lezen? Neem dan een kijkje op www.visreis.nl/extremadura-spanje Wie specifieke vragen heeft mag mij altijd contacteren via Facebook [Thomas Sintobin] of Instagram [Thomas Global Angler]. ■